

PAULUS*

A hetvenéves Nagy Pálnak

Messze van a város,
az árnyékot adó,
hús szülői ház,
emlékké váltak
a szögesdrótabronccsal körbezárt
egykori ideák,
a fekete-fehér képeket megtörő
színes foltok -
*a vér fölszáradt már,
a vér sosem száradhat föl.*

S mi maradt?
A fájó sebként lüktető új haza,
a megmagyarázott magány,
tanítványok és csodatételek,
s annak hite,
hogy aki befogadja az igazat igazak nevében,
igazak jutalmát veszi.

Talán nem minden Paulus volt Saulus,
s a te utad sem az igazságról,
hanem a szabadságról szólt,
talán nem kell hazajönnöd,
hogy itthon legyél,
talán megöregedtél,
s már sosem fogjuk
ugyanazt ugyanúgy látni;
ám örökre erőt ad, amit írtál:
rész szerint van bennünk az ismeret,
rész szerint a prófétálás:
de mikor eljő a teljesség,
a rész szerint való eltöröltetik.

* Megjelent a *Magyar Műhely* 131. számában.